

[Schovelin.]

Punkt for Punkt anførte det ærede Medlem Bestemmelser i Loven af 1919 og spurgte, hvorfor de nu var forandret ved dette Lovforslag, skønt de absolut ikke er forandret ved Lovforslaget, men ganske vist i sin Tid blev forandret ved Loven af 1922, der altsaa helt er gledet ud af det ærede Medlems Hukommelse. Jeg maa derfor fuldstændiggøre det ærede Medlems historiske Referat af min Ringhed. Da jeg sammen med Nørgaard havde faaet Fondsbørsbestyrelsen indrettet, med andre Ord faaet skabt den særlige Myndighed ved Siden af Børskommissæren og delvis bevaret Børsens Selvstyre, først *derefter* gik jeg for mit Vedkommende med til Børskommissærembedet. Det ærede Medlem glemmer, at jeg stod som Ordfører her i Salen og anbefalede Børskommissariatets Oprettelse, men stadig som et *Forsøg*, og min Hovedgrund dertil var netop, at der i *Overgangstiden* maatte passes paa af en særlig Embedsmand. Jeg kunde altsaa gaa med til, at der i Overgangstiden maatte passes paa, som det nu virkelig ogsaa skete, at Vekselererne, naar de sad i Noteringen, optraadte som Mæglere. Det anførte jeg udtrykkelig — det er et af de Citater, det ærede Medlem aldeles har glemt. Jeg udtalte som Ordfører her den 8. August 1919, at

„efter at man har paalagt Vekselererne under Noteringen kun at optræde kommissionsvis, synes det ogsaa mig nødvendigt at have en Mand, der passer nøje paa, har dagligt Indseende med og følger Noteringen fra Dag til Dag og bagefter kan gaa hen og undersøge vedkommendes Bøger og derigennem skaffe sig saa megen Sikkerhed, som det overhovedet er muligt at faa, for, at dette Lovbud bliver overholdt“.

Man vil herefter kunne forstaa, at det er fuldstændig hen i Vind og Vejr, naar det ærede Medlems Presse beskylder mig for, at jeg først forandrede Mening, da Embedet blev mig tilbudt. Men det er altsaa af den samme Tønde, hvoraf vedkommende Presse saa ofte øser; man maa beklage dens Læsere, som i Stedet for en Drik af Sandhedens friske, rene Kilde faar Vand gylpet op af en Kamelmave.

Jeg modtog Hvervet som Børskommissær. Jeg modtog det for det første — det siger jeg ærligt —, fordi ingen turde nægte, at jeg havde særlige Kvalifikationer efter at have færdedes paa Københavns Børs gennem 30 Aar og havde særlig Indsigt i disse Forhold. Men jeg modtog det ogsaa

for at gennemføre det Program for en Børskommissær, som jeg selv som Ordfører her i Landstinget havde opridset i store Træk, og endelig for at faa Lejlighed til paa første Haand at se, hvad et Statstilsyn overhovedet betyder. Man maa nemlig vel forstaa, at dette Tilsyn med Børsen er af en ganske særlig Beskaffenhed. Det kan ikke sammenstilles med et Banktilsyn, der efter en vis Turnus skal undersøge alle Banker. Statstilsynet med Fondsbørsen maa for det første virke ved sin blotte Tilstedeværelse. Det er nu ikke uvigtigt, men det maa for det andet ogsaa virke, naar Publikum klager over, at der er sket forkerte Ting, at deres Forretninger paa Børsen under Noteringen er blevet behandlet paa en forkert Maade. Og dér maa jeg til Vekselererstandens Ros sige, at hver Gang jeg har haft Lejlighed til at undersøge saadanne Klager, har det været Vekselererne, som har haft Ret, Kunden, der har haft Uret. Sagen er den, at naar Folk taber Penge paa Spekulation, synes de, at en eller anden maa være Skyld i det, og saa kaster de naturligvis først og fremmest Skylden paa deres Vekselerer. Saaledes har dette Statstilsyn faktisk virket meget mere som Værn for Korpset end som noget som helst andet, og jeg kan derfor ikke begribe, hvorfor man fra Korpsets Side har haft noget imod — ikke mig personlig, thi Forholdet mellem os har altid været det bedste —, men mod Institutionen. Som jeg nys læste op, maatte Børskommissærens vigtigste Opgave imidlertid være at se, om det nye af Hage foreslaaede og gennemførte System holdt, om det virkelig var muligt at faa Vekselererne til at optræde som Mæglere, blot fordi de gik ind i Kursnoteringssalen. Det var det Punkt, hvorimod Socialdemokratiet navnlig rettede sin Kritik, og den Dag i Dag hører vi jo den samme Kritik lyde fra Socialdemokratiet. Den Gang gjorde denne Kritik ogsaa et vist Indtryk paa os Konservative. Man skulde paa Forhaand nok have Lov til at nære psykologisk Tvivl om, hvorvidt det var muligt, at en Mand pludselig, fordi han træder ind i Kursnoteringssalen og sætter sig paa de Bænke dér, optræder som Mægler, medens han lige før og lige efter har Lov til at varetage sine egne Interesser som Egenhandler. Men alle de Undersøgelser, som er foretaget — og de har unægtelig været mange og dybtgaaende —, har vist, at dette System holdt, og naar derfor det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds siger, at det eneste naturlige, det eneste principielt rigtige er, at det er Mæglere, som skal